

חשבוני

אשכול

את כל הוצאות ההחזקה, כמו מיס, חשמל, נקיון, חימום, וכו'.

התובע: ושרי-האוצר עצמו נהג לפי ה- תקנון שהוא עיבד?

המבקר: המדינה ממשיכה לכסות את ההוצאות האלה. לתקנון גודע ערך מעשי רק לגבי העתיד.

הפניגור: מר מוס, האם הנאשם הוא היחיד שנהג כך?

המבקר: לא. הנהוג הוא כללי בממ- שלה זה. כך, למשל, נרכשה עבור ראש- הממשלה דירה שעלתה 127 אלף ל"י, בתו- ספת ריהוט בסכום בלתי-ידוע. שרי-החזק- גר בדירה שעלתה למדינה 170 אלף ל"י, יחד עם הריהוט.

התובע: ברצוני להוסיף ולשאול את העד: מאיזה תקציב שולמו ההוצאות האלה, המתקרבות למליון ל"י לכל דירות-השרד יחד?

המבקר: לא נכלל בחוקי התקציב סעיף מתאים. ההוצאות כוסו מתקציב הפיתוח, מסעיפים כמו "פיתוח ירושלים", "השקעות בהקמת בנינים ממשלתיים שונים", "מפעלי ספנות ותעופה", "בניית משרדים", "הלוואות להקמת בניני דת שונים", "השקעות בבת-י- חולים, מרפאות ובתי-חולים ממשלתיים, הש-

קעות במוסדות רפואיים", "השקעות במוס- דות סעד ממשלתיים" ו"הלוואות להתקנת בתי-עמקין"; וסעיפים בתקציב הרגיל כמו: "קרן מיוחדת, עקרות שרי-החזק", "קרן ה- ארנונה", "תקציב הבטחון" ו"כספי האוטו- רופוס לנכסי נטקדים".

התובע: כבוד בית-המשפט, נא לשים לב במיוחד לקטע זה של העדות. אני טוען כי שרי-האוצר הוא האחראי לבנין התקציב, והוא הנושא באחריות לכך שהתה כאן גני- בת דעת הציבור, אפשר לומר רמאות ציבור- רית ממדרגה ראשונה. קרן הארנונה היא קרן זנבני מלחמה. מושבה כמו משמר- הירדן היתה מוכחה להיאבק עם שרי-האוצר במשך יותר משבע שנים כדי לקבל, בהתאם לחוק, 50% מערך הרכוש שנהרס בידי ה- אויב. הקרן המיוחדת של שרי-החזק היא קרן לפעולות מדיניות חשאיות, למען בטחון המדינה. זוהי מעידה באמון הציבור, ושר האוצר אחראי לכך. יתר על כן, הרבר לא היה מתגלה לעולם לולא הובא במקרה לר- דיעת העתונות על-ידי אורח פרטי.

הפניגור: אני מבקש לחזק דברים אלה מהפרוטוקול. לא הובאה שום הוכחה לכך.

התובע: אני אוכיח זאת. נא לקרוא לעד הבא, מר מלכיאל גרינולד. (העד עולה על דוכן העדים, חסרב לחי- שבע מטעמים דתיים ומצחיר בהן-צדק).

התובע: מר גרינולד, האם נכון שאתה הוא שהערת לראשונה את תשומת-לב ה- עתונות לעיסקי הדיירות של הנאשם?

גרינולד: כן.

התובע: מה ידוע לך על ענין דיירתו הקודמת של הנאשם?

גרינולד: אני מוכן להוכיח בדרך משי- פטית כי על לוי אשכול היה לשלם בטאבו 4000 ל"י כמסים עבור העברת דיירתו הפר- טית, שאתה הוא מכר לאוצר. אולם בעוד שמעקלים את רכישו של כל אורח המפג-ר אפילו בכמה ימים בתשלום מסוי, הרי אש- כול לא שילם את המס כלל במשך שנתיים כמעט. הוא ניסה להשפיע על הסקידים ל- הוריד את המס, ואף גייס את שרי-המשפטים בענין זה. שרי-המשפטים ידוע את כל הפר- טים, ואפשר לקרוא לו כעד.

התובע: אולם הנאשם שילם בסוף את המסים?

גרינולד: לא. הוא שילם רק כאלפיים ל"י, מחצית המס שהגיע ממנו. בצורה מר- זרה ביותר הורד שיעור המס מן הסכום האמיתי, לסכום מגוחך זה.

התובע: אבל אתה סבור כי הנאשם היה רשאי למכור את דיירתו הפרטית?

גרינולד: בהחלט לא. אשכול קיבל מ- כספי הסוכנות חומרי בנין במחיר אלף ל"י, שהיו שווים בשוק החופשי למעשה 8000 ל"י, לצורך שיפוץ הדירה הפרטית הזאת. כאשר מכר אותה לאוצר, היה צריך להוריד 8000 ל"י אלה ממחיר המכירה, ממש כשם שעולה חדש חייב להחזיר את כל אשר קיבל מן הסוכנות היתודית, לפני שנותרים לו ל-

השופט: זהו משפט ראשון במינו, ועלי להסביר תחילה את מהותו. עד כה הכיר החוק רק בשני סוגי כושפים: משפט פלילי ומשפט אזרחי. משפט זה שייך לסוג השלי- שי: הוא משפט לאומי, שמטרתו לברר את כושרו של הנאשם לשאת בתפקידו הציבורי.

לא נסטה במשפט זה מן הנהוג המקובל של גבית עדויות וסיעון הצדדים, ואני מ- בקש את הפרקליטים המלומדים לנהוג בהת- אם לכך.

זהו תיק ציבורי מס' 1/56, עם ישראל נגד לוי אשכול, תושב ירושלים, בן 61. הנאשם מתבקש לקום.

(הנאשם קם).

אני קורא את כתב-האישום: הנאשם לוי אשכול מואשם

(א) בהתנהגות שאינה הולמת את רמת תפקידו, בזאת שהשתמש בכספי הציבור כדי לקיים לעצמו רמת-מחיה שאינה מתאימה לשלחן ציבור.

(ב) בעיועור כלכלת המדינה וסיכון שלומה ובטחונה, בזאת שגרם במעשה ובמהלך לירי- דת המוסר האזרחי, לריבוי השחיתות ול- התעשרות יחידים על חשבון הכלל.

הנאשם, האם אתה מודה באשמה זו או לא?

הנאשם: איני מודה.

השופט: המשפט נדחה למחר בבוקר, בשעה 8.00, ויפתח בשמינית עדי התביעה. (הישיבה נדחת).

התובע: אני קורא עתה לד"ר זיגפריד מוס, מבקר המדינה, אני אוכיח בעזרתו כי הנאשם לוי אשכול חי ברמת-חיים מגו- פחת, המהווה דוגמה אישית הרסנית, במש- שקיים הצורך להוריד את רמת-מחיה. מר זיגפריד מוס.

(מר מוס עולה על דוכן-העדים, נשבע כחוק, מוסר את פרטיו האישיים).

התובע: אדוני חקר את פרשת דיורו של שרי-האוצר. מה העלתה חקירתך?

מר מוס: שרי-האוצר מתגורר כרגע ב- בית הנמצא ברחוב בוסתנאי בשכונת קטמון, גוש 9, חלקה 37. הבית מכיל חמשה חדרים ושטחו הכללי מגיע ל-203 מטרים מרובעים...

התובע: בית-המשפט ישים לב ששטח זה שחה לשטחן של שלוש דיורות עירוניות מרחחחות. בנות שלוש חדרים כל אחת. כמה עלה הדיור?

המבקר: הבית עצמו היה שייך עוד קודם לכן לרשות הפיתוח, השייכת למשרד האוצר. ערכו לפני כל השינויים נאמד על- ידי המעריך הממשלתי, לפני שנה, בסך 17 אלף ל"י. הוצאת הדיירים הקודמים, שהיו גרים בדיורות בבית זה, עלתה 14225 ל"י. עוד לא ידוע כמה עלו כל השינויים, כי

החשבונות עוד לא סוכמו. אבל הסכום בקי- רוב יהיה 25 אלף ל"י. בסך הכל עלה ה- דיור, אם כן, 56225 ל"י.

התובע: מה עם הריהוט?

המבקר: הריהוט פרטי בעיקרו, אך נר- סף עליו ריהוט שרד בסכום שאינו ידוע לי.

התובע: האם שילם הנאשם שכר-דיירה?

המבקר: לא.

התובע: מה עם המסים? שאר ההי- צאות?

המבקר: המדינה נושאת בתשלום כל המסים, לרבות מסים החלים לפי החוק על הדייר. נוסף על כך מכסה המדינה את ההי- צאות על מיס, חשמל, הסקה, נקיון הבית, ותיקונים בתוך הדירה.

התובע: האם הממשלה אישרה נוהג זה?

המבקר: שר האוצר עצמו עיבד תקנון שלפיו לא יעלה מחיר דיירות-השרד על 22500 ל"י והדייר יהיה חייב לשלם בעצמו

השבוע, עם מסירת הדו"ח המלא של מבקר-המדינה על דיירות- השרד, ניתן לאזרח ישראל לסכם את תביעתו נגד שר האוצר, לוי אשכול.

במשפט זה — משפטו של עם ישראל נגד לוי אשכול — כל קורא הוא חבר של חברה-מושבעים. כדי לעזור לו לחרוץ את דינו, באופן הוגן וללא מווא-סינים, ערך "העולם הזה" את עיקרי הטענות של שני הצדדים בצורת משפט רמיוני, אשר כל רמיונותיו אמיתיות.

העובדות הנזכרות במשפט זה נלקחו ממוסמכים רשמיים, ביניהם הדו"ח של מבקר המדינה, דברי הנספת, ספקרדיון ופרסומים מוסמכים בעתונות. דברי העדות שהושמו בפי אנשים רשמיים — כגון מבקר-המדינה, ראשי-הממשלה, מר מלכיאל גרינולד ועוד — הן ציטטות נאמנות של דבריהם בכתב ובעל- פה שפורסמו. לא הוכנסו בהם שינויים, פרט לתיקונים סיגנוניים קלים, להתאמת החומר לעדות משפטיות.